

جمعه 7 اردیبهشت 1397 - 10 شعبان 1439 - 27 آوریل 2018

امضای قرارداد کمک‌های تسلیحاتی شوروی به رژیم عراق در جریان جنگ (1363 ش)

امضای قرارداد کمک‌های تسلیحاتی شوروی به رژیم عراق در جریان جنگ (1363 ش)

پس از تغییر اوضاع جنگ در نتیجه فتح خرمشهر و احتمال سقوط رژیم عراق، شوروی نیز همگام با دیگر کشورهای غربی، با واگذاری تجهیزات مدرن جنگی به عراق، بر میزان کمک‌های خود به این کشور افزود. در این راستا، در فروردین 1363، یک هیئت بلند پایه از شوروی به بغداد اعزام شد و فروش چهار و نیم میلیارد دلار اسلحه شوروی به عراق را پیشنهاد کرد. این بزرگ‌ترین پیشنهاد فروش سلاح بود که تا آن زمان، شوروی‌ها به عراق می‌دادند. هیئت شوروی که از میزان عصبانیت عراق به دلیل از دست دادن جزایر مجنون در عملیات خیبر مطلع بود، به عراق اطلاع داد که حاضر است میگ‌های 21 و 22، هلی‌کوپترهای توپ‌دار و 350 موشک اسکاد در اختیار رژیم بعث قرار دهد. سرانجام این قرارداد و قرارداد وام دو میلیارد دلاری اتحاد جماهیر شوروی به رژیم بعث عراق در هفتم اردیبهشت 1363 ش برابر با 27 آوریل 1984 م بین طرفین در مسکو امضا شد و در جبهه‌های جنگ علیه رزمندگان اسلام به کار رفت. لازم به یادآوری است که بعد از سقوط صدام حسین، در سال 1382، مسأله بازپرداخت وام‌های اعطایی کشورهای غربی و شرقی برای پیروزی در جنگ با ایران، به عنوان یکی از مهم‌ترین چالش‌های جدی منطقه و جهان مطرح شد.

درگذشت "عبدالباقی" شاعر مشهور قرن پنجم (422 ق)

عبدالباقی شاعر مشهور قرن پنجم در چنین روزی از سال ۴۲۲ هجری قمری دار فانی را وداع گفت. حسین بن محمد بن عبدالباقی از شاعران پرآوازه ی سده ی پنجم هجری قمری به شمار می رفت. کنیه ی وی ابوعبدالله و شهرتش "خالع" بود. ابوعبدالله عبدالباقی در شهر بغداد زندگی می‌کرد. عبدالله خالع علاوه بر کسب فیض از محضر ادیبان بزرگ و صاحب نام عصر خود، در جلسات درس عالمان برجسته‌ی این شهر نیز شرکت می‌کرد و به کسب علوم گوناگون به ویژه علم حدیث می‌پرداخت. خالع در علم حدیث از تبحر بسیار برخوردار بود به طوری که خطیب بغدادی و جمع کثیری از بزرگان از وی روایت کرده اند. هرچند که ابوالفتح صواف مصری در مذمت وی اظهار داشته است: «من در بغداد از کسانی که گفته می شد دروغگو هستند، چیزی ننوشته ام مگر از چهار نفر که یکی از آن ها عبدالله خالع بوده است.» ابوعبدالله عبدالباقی هم چنین طبعی روان در سرودن شعر داشت و در سروده هایش نیز خالع تخلص می کرد.

از او اشعار بسیاری به جای مانده است. حسین بن محمد بن عبدالباقی مشهور به خالع، سرانجام در دهمین روز از شعبان المعظم سال ۴۲۲ هجری قمری چشم از جهان فرو بست.

تأسیس دادگاه تفتیش عقاید معروف به "انکیزیسیون" در اسپانیا (1231م)

هم‌زمان با یورش سپاهیان صلیبی به مناطق شرق، واقعه مهم دیگری نیز روی داد که سرآغاز دوران مخوف انکیزیسیون یا تفتیش عقاید در تاریخ مسیحیت به شمار می‌رود. در این زمان که پاپ اینوسان سوم فرمان‌روایی داشت، وی دستور تشکیل دادگاه تفتیش عقاید را صادر کرد و از این پس، این دادگاه در سراسر اروپا به کار پرداخت. در واقع، اینوسان سوم در عقاید خود بسیار لجوج و سرسخت بود و به هیچ وجه تحمل شنیدن عقیده و نظری را برخلاف رای خود نداشت. به همین جهت کسانی که جرأت می‌کردند نظری مخالف رای و نظر او ابراز کنند از سلاطین وقت گرفته تا افراد عادی تکفیر می‌شدند. این دادگاه در 27 آوریل 1231م در اسپانیا نیز تأسیس شد و دوره جدیدی از خشونت و قساوت را در این سرزمین آغاز کرد. پاپ‌ها در این زمان، از سلاطین و فرمان‌روایان سرزمین‌های مسیحی می‌خواستند که در سرکوبی ملحدین، یعنی هر کس که از اوامر آنها سرپیچی می‌کرد، با ماموران کلیسا همکاری داشته و گرنه خود، ملحد و سزاوار عقوبت خواهند بود. از آن طرف، سلاطین و شاهزادگان و حکام محلی از بیم تکفیر که ممکن است به قیمت جانیشان تمام شود، به فرامین پاپ گردن می‌انداختند. کسانی که به اتهام الحاد و سرپیچی از فرامین الهی که در واقع همان دستورات پاپ بود در این دادگاه‌ها محاکمه می‌شدند، حق داشتن وکیل را نداشتند و آراء محکمه قطعی و لازم‌الاجرا بود. در این دادگاه‌ها، کسانی که مظنون به بدعت‌گذاری بودند، چنانچه نمی‌توانستند بی‌گناهی خود را ثابت کنند تکفیر می‌شدند و مجازات سنگینی در انتظارشان بود. سخت‌گیری در مورد محکومان دادگاه‌های تفتیش عقاید تا آنجا بود که حتی اگر کسی ترتیب کفن و دفن آنان را می‌داد، آن شخص نیز مستحق مجازات‌های سنگین می‌شد. مفتش دادگاه نیز در مقابل هیچ مقامی جز پاپ پاسخگو نبود و کار خود را یک عمل الهی تلقی می‌کرد. آراء صادره از این دادگاه شامل شکنجه، تبعید، محرومیت از پست و مقام، مصادره اموال، زندان، سوزاندن و کشتن بود. وجود این دادگاه‌ها از یک طرف باعث جمع‌آوری ثروت و غارت اموال محکومات توسط مفتشان شد و از طرف دیگر به فروپاشی جایگاه معنوی رهبران به اصطلاح اخلاقی جامعه و

بي‏معني شدن مفاهيم ارزشي و معنوي انجاميد. دادگاه‏هاي تفتيش عقايد سرانجام پس از شش قرن فعاليت جنايت بار، در 17 ژانويه 1808م تعطيل شدند.